

Passionaria Stoicescu

Medalion Poetic

Spălatul pe ochi

Te speli de o viață și tot nu-nțelegi
ce-nseamnă spălatul și-absurdele-I legi.
N-alungă nici somnul, nu schimbă nimica,
nu șterge nici praful, nu pierde nici frica;
nici plâns nu dizolvă, nici jela pururi,
ba șterge în fond reale contururi...

Cred vinovată de toate că e
nefericita prepoziție „pe”
a lui dinafară cel băjbâit
coabitând cu monstrul sufletului
aflat după ochii mei
de când m-am ivit,
abia deslușind după tipicul
văzului de cărbuș în fațete
nemulțumit de cât de puțin se vede,
se pipăie, se miroase, se-aude
prin ploaia clipei cu straiete ude...

Spălatul în sine-I cu măști ca la teatru:
scoți una, dar nu despici firul în patru,
scoți alta, n-apar nici stăpâna, nici roaba...
Spălatul pe ochi e doar ticul degeaba!

Legitimația

Sunt o vocală
deschisă/închisă
precisă/indecisă

Consoanele mă dor
n-ar recunoaște
suportul „e” la-nceput
sau al lui „â” la sfârșit
mă zgârie
și-mi zdrelesc diminețile
obligându-mă să
le port/ suport
în mor – tarul ce-mi leagă viețile

Rădăcina MOR
există/rezistă
în câteva cuvinte esențiale
care se vor pline
rămânând totuși goale
chiar cu alipirea unor vocale
deschise/închise
din coșmaruri și vise

Citire în Braille

Să exiști într-o epocă perversă
a bogăției sărace,
îndatorată până la disperare ochiului
(de fapt ochiului diavolului),
un fel de epocă primitivă
îndestulată prin ecran:
să mănânci reclamă,

să bei reclamă,
să respiri reclamă,
și să fii sincer măcar o dată în an!

Falsul a sărit în rang pentru unii,
ca un profesor simplu
devenit peste noapte universitar,
după o revoluție făcută peste noapte,
după niște partide politice născute peste
noapte,
după un mare amor
consumat peste noapte,
înflorind sufletul minciunii!
Să trăiești în plină zi
îndatorat dineului ocular,
e tot ce-i mai poți oferi bietului trup
pudrat cu cenuși vulcanice
și aerisit în atmosfera
saturată de sateliți și rachete,
hrănit și adăpat cu
azotați, nitrați, fosfați
din ape și țărână,
zăpăcite de detergenți și zoaie,
de promisiunile cu apă de ploaie,
până la desăvârșire, până...

Și pentru sufletul tău,
de-o viață, de-o zi?
Să scrii,
condeier contemporan, să scrii,
fiindcă ți-ai închipuit și-ți închipui
că înviind cuvintele
înaripezi clipa,
îl îmbunezi pe Dumnezeu
cu fărâma care ești
și te strădui să-i semeni,
sporind bunătatea în semeni,
pentru văzul din spatele ochilor,
pentru sufletul din spatele Poemului,
pentru că poetul din fiecare
înseamnă PLUSFIINȚĂ nu plusvaloare!
Dar vai, citirea e-n Braille

în cea mai oarbă lume,
care dacă nu pipăie bani
și sâni sau coapse siliconate
ori merțane tunate,
explodând din iad către rai,
nu mai simte nimic,
nu mai vede nimic
prin lentilele de contact,
schimbate ca șosetele,
fiindcă nici cuvintele, biete,le,
nu mai vor să însemne
decât jalnice semne
lipsite de prima lor semnificație...
Eu încă te aștept, clipă de grație!

Corespondența

Nu-l cunosc
sau e o părere că îl cunosc
îmi trimite pe mail o fotografie
cu un gândac plimbându-se
pe o ramă de ochelari
și se iscălește Gregor Samsa...
Ce nebunie!
Îi răspund contrariată
că nici eu nu-l cunosc pe Dumnezeu
deși doresc din tot sufletul meu
„Și ce amestec are aici Cel de Sus?”
întreabă în aerul virtual
Samsa cel ireal
„Acest gândac vine
probabil de la gând
și e kafkian ca tot ce-i al humii –
se plimbă pe rama ochelarilor
Dumnezeului Poeziei
în chip de fereastră
se plimbă fericit
dar nu zărește/ nu poate zări
ce văd într-adevăr ochii Stăpânului
îndurerat –
din înaltul de cer,

din cotloanele humei -
ar orbi imediat,
între fericire și durere ar orbi
intrând în tagma poeților lumii”

Deocamdată

Deo – cam – dată
în traducere liberă
(de subconștient dictată)
de la Domnul o perioadă dată
cam-ul - aproximarea
îngustând zarea
adică tot ce-i cu hotare
amintind o măsură-n nemăsurare

Astfel DEOCAMDATĂ
mi se arată
a fi un cuvânt limitat
vai - e r o a r e - e foarte bogat
în palma lui tremurândă
ieri e o nesferată izbândă
azi cu certitudine o ființă flămândă
iar mâine - pe muchii - o pândă

De când te naști până mori
deo – cam – dată te ține-n corzi și fiori
doar cât să te canonești
să-i faci pământului umbra sau pată
deocamdată

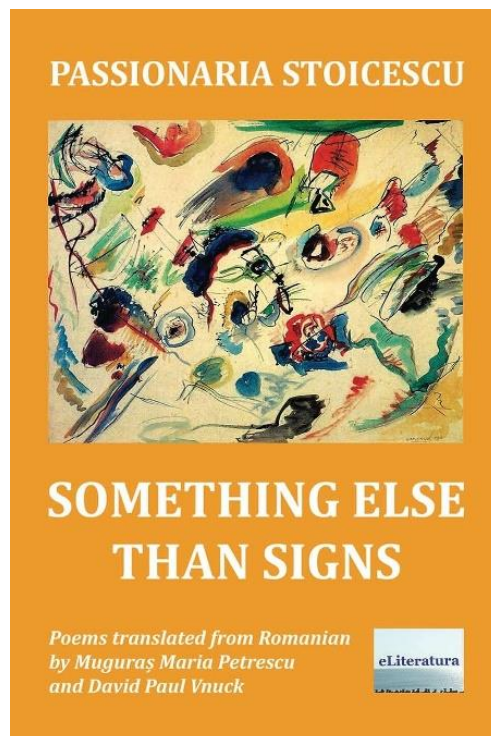
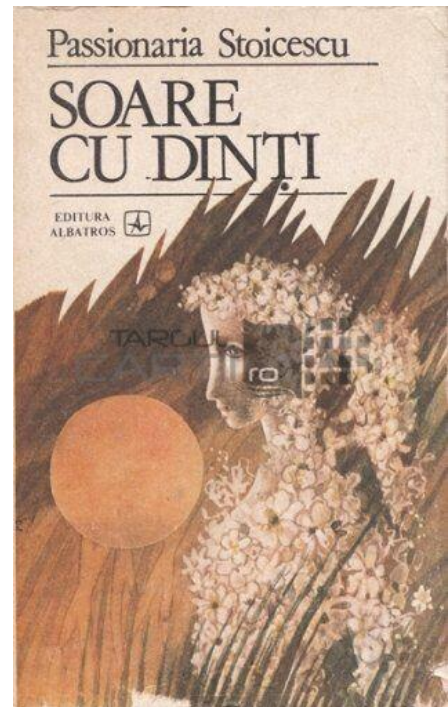
O traducere

Mă simt un fel de prelungire-a ta,
departe și de suflet și de trup,
dar scriu și astfel m-alipesc, mă rup
și ning prin timp dogorâtoare nea...

E-un simț aiurea, fără de pereche,

trufaș nespus, dar și pedepsitor:
tot singură în maladia veche
cu chinul de-a-mi fi dor să-mi fie Dor...

„Dor/doare” egal „Viață”, deci „Răscruce”,
un fel de început neterminat...
Nu doar iubitul cel înstrăinat,
străinii toți n-au cum, nu-l pot traduce!

STOICESCU Passionaria

(n.30 apr. 1946, București). Poetă, prozatoare, scriitoare de literatură pentru copii, traducătoare, membră a Uniunii Scriitorilor din România (1976), Secția Poezie. Absolventă a Școlii pedagogice Buzău (1961-1965), licențiată a Facultății de Filologie a Universității din București (1965-1970). A debutat cu poezie, în *Lucafărul* (1964), înrăurită de poezii buzoieni Ion Gheorghe și Ion Caraion.

Are **76** de cărți personale apărute, din care **23** de poezie, **9** de proză, **43** de literatură pentru copii, **1** antologie la împlinirea a 75 de ani (poezie, proză, literatură pentru copii, epigrame) și peste **40** volume de poezie, proză, dramaturgie, traduceri (în colaborare) din limbile rusă, polonă, chineză (selectiv - **Bella Ahmadulina, Bulat Okudjava, Vladimir Vîsoțki, Adam Mickiewicz, Wislawa Szymborska, Jan Kochanowski, Stanislaw Wyspianski, Czeslaw Milosz, Boleslaw Lesmian, Zhang Ye**).

Premii literare și culturale

(selectiv) - Premiul I și titlul de laureat al Festivalului « Cântarea României » (1986), București, Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru literatură pentru copii (1996) București, Trofeul Micului Cititor (1985, Deva, 1996, București, 2003, București, 2013, Deva)), Premiul Asociației UNESCO « Iulia Hasdeu » (2002), Diploma de **Cetățean de Onoare** al Municipiului **Buzău** pentru contribuția deosebită adusă în domeniul culturii (2005), Premiul Asociației Scriitorilor București pe anul 2007, pentru traducere din literaturi străine (2008), București, Diplomă de excelență la aniversarea a 65 de ani de viață, pentru OPERA OMNIA și promovarea valorilor spirituale din județul Buzău (2011), Uniunea

Scriitorilor din România, Asociația Scriitorilor București, Diplomă de merit, cu ocazia împlinirii vârstei de 65 de ani, pentru activitate deosebită în promovarea literaturii române vreme de mai multe decenii și pentru valoarea recunoscută a operei (2011), Diplomă de **Cetățean de Onoare** al Municipiului **Râmnicu Sărat** în semn de prețuire pentru întreaga activitate culturală depusă (2011), Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru literatură pentru copii (2013), București, Titlul de Poetă a Iașilor, conferit de Festivalul Internațional “POEZIA LA IAȘI”, ediția a III-a, 2016, Premiul Uniunii Scriitorilor, Filiala de Poezie, București, OPERA Omnia, 2021. Diploma și medalia “Excelență în literatură” la Salonul Național de Literatură și artă “Rotonda Plopilor Aprinși”, Râmnicu Vâlcea, mai, 2023. A participat la manifestări internaționale reprezentând România cu stand personal (25 cărți) la Târgul Internațional de Carte pentru Copii, de la Bologna, Italia (2011). A avut o seară culturală la Ambasada României din Slovenia, Ljubljana, aprilie, 2023, unde a prezentat noutăți din literatura contemporană română. A fost tradusă în limbile rusă, belarusă, polonă, greacă, albaneză, spaniolă, engleză. E prezentă în manualele școlare, clasele 1-5, cu poezie, proză și **caligrame**.

Notă:

Autodidact, grafică, pictură, autor contemporan de caligrame (vezi copertă „Interogativul consecvent”, Cartea Românească, Buc., 1995, „Doamna Bonsai”, Călăuza v.b., Deva, 2013, Czeslaw Milosz, „Podul de catifea”, ART, Buc., 2012.